

Arrest

nr. 230 359 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 januari 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn echtgenote. Verzoeker wordt op 13 juli 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 20 augustus 2015 neemt de verwerende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker dient hiertegen geen beroep in.

1.3. Bij vonnis van 16 maart 2016 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens poging tot doodslag.

1.4. Op 10 mei 2019 neemt de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt gerepatrieerd op 28 mei 2019. Het beroep dat verzoeker indiende tegen voormelde bijlage 13septies, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 225 906 van 9 september 2019.

1.5. Op 10 mei 2016 neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 10 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [R.]

Voornaam: [G.R.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname

ALIAS: [R.G.R.], geboren op [...], onderdaan van Suriname

[R.G.], geboren op [...], onderdaan van Suriname

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12/10/2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij op 06/01/2012 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd op 25/09/2015 aan de betrokkene betekend. De betrokkene heeft tegen die beslissing geen beroep ingediend

Betrokkene liet tijdens zijn interview door een migratiebegeleider op 28/11/2016 ook weten dat zijn advocaat een nieuwe procedure gestart is om zijn recht op verblijf terug te claimen. Tot op heden is er geen nieuwe procedure opgestart.

Op 16/03/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4jaar gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor poging tot doodslag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingestelheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De feiten zijn zeer traumatiserend voor het slachtoffer en hadden een fatale afloop kunnen hebben.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Op 12/10/2018 begon betrokkene de vragenlijst 'recht om gehoord te worden' in te vullen met een migratie begeleider maar hij onderbreekt dit bij de eerste bladzijde en zegt prompt dat hij dit eerst met zijn advocaat zal bespreken. Een migratiebegeleider probeerde betrokkene interviewen maar de betrokkene wil niet over zijn familieleden uitspreken en weigert verdere medewerking.

Op 02/05/2019 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst hoorrecht. Tot op heden hebben we geen ingevulde versie van het document ontvangen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden in België en Nederland heeft. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat

onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vrouw en kinderen in Nederland verblijven. De betrokkene had in 2017 zijn overbrenging naar Nederland verzocht. Zijn overbrenging werd geweigerd door het Nederlandse Overheid aangezien hij in Nederland geen recht op verblijf heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vriendin in België verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een kind met haar heeft.

Het kind draagt de naam van zijn moeder. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien het feit dat de partners, zussen, kinderen van betrokkene in België en in Nederland verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België en in Nederland een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn vrouw en zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als zijn partner en zijn vrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. Artikel 1 van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt: “8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;”.

Bijgevolg blijkt dat de geldingstermijn van het inreisverbod, dit is de termijn gedurende dewelke de toegang tot het verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten wordt verboden, een onlosmakelijk onderdeel uitmaakt van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er kan geen inreisverbod worden opgelegd zonder de geldingstermijn ervan te preciseren.

2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geeft vooreerst aan dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: “1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden”, conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet ten slotte dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de wetgeving is derhalve een gradatie voorzien inzake de duurtijd van een inreisverbod:

- Categorie 1: een duurtijd van maximaal drie jaar;
- Categorie 2: een duurtijd van maximaal vijf jaar;
- Categorie 3: een duurtijd van meer dan vijf jaar.

3. De gemachtigde maakt in casu toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (de “derde categorie”), waarbij een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd (dit betreft een discretionaire bevoegdheid).

De gemachtigde beslist in casu zelfs tot het opleggen van een duurtijd van tien jaar. Gelet op bovenvermelde categorieën en de voorziene duurtijd van het inreisverbod, vormt dit een zeer langdurige periode waarvoor het inreisverbod geldt.

De formele motivering, waarbij wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde opteert voor een dermate langdurige periode voor de geldig van het inreisverbod, dient derhalve evenredig te zijn met de duurtijd van inreisverbod. Een afdoende motivering veronderstelt een uitgebreide motivering waarom de gemachtigde zijn discretionaire bevoegdheid aanwendt om een uiterst belastende beslissing op te leggen in hoofde van verzoeker tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (zie verder hieronder).

Daarentegen blijkt de formele motivering in de bestreden beslissing, ter verantwoording van de precieze duurtijd van het inreisverbod van tien jaar, uitermate beperkt. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing enkel:

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

De motivering stukt des te meer omdat bijna de volledige motivering een copy-paste is van de gegeven motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (bijlage 13septies) van 10.05.2019 (zie vanaf "er bestaat een risico op onderduiken"; stuk 1, pagina 1). De bestreden beslissing bevat daarom ook geen opdeling in motivering rond de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd, waardoor de motivering des te meer verwarrend en onduidelijk voorkomt.

Deze motivering maakt het voor verzoeker onbegrijpelijk waarom de gemachtigde precies opteert voor een duurtijd van tien jaar en waarom deze duurtijd "proportioneel" zou zijn.

Waarom kon de gemachtigde niet volstaan met een inreisverbod met een lagere duurtijd (bv. 6 jaar of 7 jaar indien de gemachtigde toepassing maakt van de "derde categorie" om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen)?

Waarom zou een dergelijke beperkte duurtijd niet "proportioneel" zijn geweest en waarom is dit wel het geval voor de duurtijd van tien jaar?

De gemachtigde motiveert zijn beslissing niet afdoende op dit punt, terwijl verzoeker net een bijzonder belastende beslissing krijgt opgelegd (met name de categorie van meer dan vijf jaar met zelfs een duurtijd van tien jaar, het dubbele). Dit vereist net een (veel) strengere en dus uitgebreidere motiveringsverplichting.

De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook extensief te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van tien jaar, berust.

Hierdoor schendt verweerder de formele motiveringsverplichting.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet nagaan waarom de duurtijd van tien jaar "proportioneel" zou zijn en een duurtijd die minder lang is niet "proportioneel" zou zijn.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, terwijl in casu een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen opdeling bevat in de motivering rond de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, enerzijds, en in de motivering rond de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd, anderzijds, zodat deze verwarrend en onduidelijk voorkomt.

Niettemin, in de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld: “De beslissing tot verwijdering van 10/05/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.” Uit de verwijderingsbeslissing van 10 mei 2019 blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Uit samenlezing van de verwijderingsbeslissing en het bestreden inreisverbod waarmee deze gepaard gaat, blijkt op afdoende wijze dat in casu verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit wordt op zich door verzoeker niet betwist. Zijn kritiek richt zich immers geheel op de motivering inzake het bepalen van een duurtijd van 10 jaar. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in casu niet blijkt noch wordt aangevoerd door verzoeker.

2.4. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verwerende partij dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van tien jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarbij wordt gespecificeerd dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Voor wat betreft het illegaal verblijf van verzoeker wordt deze vaststelling in de bestreden beslissing onderbouwd als volgt:

“Betrokkene beweert sinds 2008 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorrecht ingevuld op 12/10/2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij op 06/01/2012 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd op 25/09/2015 aan de betrokkene betekend. De betrokkene heeft tegen die beslissing geen beroep ingediend

Betrokkene liet tijdens zijn interview door een migratiebegeleider op 28/11/2016 ook weten dat zijn advocaat een nieuwe procedure gestart is om zijn recht op verblijf terug te claimen. Tot op heden is er geen nieuwe procedure opgestart.

(...)

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven (...).”

Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid wordt deze in de bestreden beslissing onderbouwd als volgt:

“Op 16/03/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 4jaar gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor poging tot doodslag. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een agressieve ingestelheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De feiten zijn zeer traumatiserend voor het slachtoffer en hadden een fatale afloop kunnen hebben.

(...)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld (...) om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.”

Verder blijkt dat de verwerende partij rekening houdt met de familieleden van verzoeker in België en Nederland en hierover uitgebreid motiveert in het licht van artikel 8 van het EVRM:

“Op 12/10/2018 begon betrokkene de vragenlijst ‘recht om gehoord te worden’ in te vullen met een migratie begeleider maar hij onderbreekt dit bij de eerste bladzijde en zegt prompt dat hij dit eerst met zijn advocaat zal bespreken. Een migratiebegeleider probeerde betrokkene interviewen maar de betrokkene wil niet over zijn familieleden uitspreken en weigert verdere medewerking.

Op 02/05/2019 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een nieuwe vragenlijst hoorrecht. Tot op heden hebben we geen ingevulde versie van het document ontvangen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij familieleden in België en Nederland heeft. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vrouw en kinderen in Nederland verblijven. De betrokkene had in 2017 zijn overbrenging naar Nederland verzocht. Zijn overbrenging werd geweigerd door het Nederlandse Overheid aangezien hij in Nederland geen recht op verblijf heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn vriendin in België verblijft. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een kind met haar heeft.

Het kind draagt de naam van zijn moeder. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101;

GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Bovendien het feit dat de partners, zussen, kinderen van betrokkene in België en in Nederland verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België en in Nederland een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn vrouw en zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als zijn partner en zijn vrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM heeft. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

De verwerende partij besluit: "Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel."

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is de motivering in casu aldus niet "uitermate beperkt" en benadrukt de verwerende partij dat de gepleegde feiten "zeer ernstig [zijn] en getuigen van een agressieve ingestelheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De feiten zijn zeer traumatiserend voor het slachtoffer en hadden een fatale afloop kunnen hebben."

De Raad herhaalt verder dat de discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod wel een nauwgezette motiveringsplicht impliceert, maar niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De uitgebreide motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van tien jaar en waarom deze duurtijd proportioneel zou zijn. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op tien jaar te bepalen. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van tien jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigd doordat hij in zijn verdere betoog inhoudelijke kritiek uit. Een schending van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“1. In een tweede middel formuleert verzoeker onderstaande kritiek op de bestreden beslissing, zonder evenwel de exacte motieven te kennen die de gemachtigde heeft gehanteerd bij het opleggen van een inreisverbod met de specifieke duurtijd van tien jaar (gelet op de miskenning van de formele motiveringsverplichting; zie het eerste middel).

2. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”.

Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker merkt op dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip “gevaar voor de openbare orde” in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C- 601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering

enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel: "Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt."

Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In dit verband beklemt toont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip "gevaar voor de openbare orde" alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

3. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de gemachtigde meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid in de mate dat hieruit moet worden afgeleid dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel (evenredig) zou zijn.

In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen van 4 jaar gevangenisstraf bij vonnis van 16 maart 2016 wegens poging tot doodslag. Dit vormt de directe aanleiding voor de gemachtigde tot het opleggen van de bestreden beslissing. De vraag stelt zich derhalve op de gemachtigde hiermee een beslissing heeft genomen die in overeenstemming is met bovenvermelde principes, zoals onder meer uiteengezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie en zoals blijkt uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

In het bijzonder stelt zich de vraag over de gemachtigde een voldoende individueel onderzoek heeft gevoerd en het evenredigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, rekening houdende met onder meer de aard en de ernst van dat feiten en het tijdsverloop sinds de feiten werden gepleegd, om een inreisverbod op te leggen van tien jaar.

Verzoeker bepleit, aan de hand van onderstaande elementen, dat dit niet het geval is.

Door de gemachtigde werd immers geen rekening gehouden met de datum waarop de feiten zich hebben afgespeeld, hetgeen aanleiding heeft gegeven tot de veroordeling van verzoeker op 16 maart 2016. Deze zijn nochtans zeer specifiek in de tijd te situeren en hebben overigens betrekking op een zeer concrete situatie.

Er is daarnaast geen sprake van recidive, terwijl verzoeker reeds sinds 2008 in België verblijvende is. Verzoeker had ook enige tijd een legaal verblijf. Na de datum waarop bovenvermelde feiten zich hebben afgespeeld deden er zich geen nieuwe incidenten voor.

Het tijdsverloop sinds de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, evenals de zeer specifieke situatie waarin deze feiten zich hebben voorgedaan, werden niet in aanmerking genomen.

Verzoeker heeft een moeilijke tijd achter de rug. Er deden zich echter, na bovenvermelde feiten, verschillende positieve wendingen voor in het leven van verzoeker.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [C.B.], geboren op 13 oktober 1981 en hebbende de nationaliteit van Nederland (stuk 5). Beide partners hebben samen een zoontje: [J.B.], geboren op 19 oktober 2018 te Merksem (stuk 6). Mevrouw [C.B.] komt regelmatig op bezoek bij verzoeker. Zij stuurt reeds regelmatig en langdurig (over verschillende jaren heen) geldbedragen aan verzoeker voor kleine aankopen in de gevangenis (stuk 9). Beide partners hebben de nodige stappen gezet om de erkenning van [J.] in orde te brengen. Een medewerker van het CAW contacteerde de gemeente voor de erkenning in november en december 2018 (stuk 7). Omdat de nodige documenten niet konden verkregen worden, werd door verzoeker een raadsman onder de arm genomen om een procedure tot erkenning op te starten (stuk 8).

Ook deze feiten dienen in aanmerking te worden genomen of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde in die mate dat een inreisverbod van tien jaar proportioneel zou zijn, hetgeen niet is gebeurd. Een individueel onderzoek, zoals verplichtend gesteld door bovenvermelde principes, vereist dat hiermee wordt rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen de gemachtigde heeft nagelaten.

De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling of verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

Het Hof van Justitie stelde onder meer in de punten 50 en 57 van het arrest C-554/13 van 11 juni 2015 dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat. Indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat de lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie op basis van de Terugkeerrichtlijn.

Er blijkt echter niet dat de gemachtigde hiermee heeft rekening gehouden, terwijl de gemachtigde nochtans verplicht is een individueel onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden. De gemachtigde dient elk relevant element te betrekken in zijn oordeel, ook bij het bepalen van de exacte duurtijd van het inreisverbod.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.6. Het kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de datum waarop de feiten zich hebben afgespeeld en die hebben geleid tot veroordeling op 16 maart 2016, met het gegeven dat er geen sprake is van recidive en dat er zich geen nieuwe incidenten voordeden, met het tijdsverloop sinds de feiten, met de specifieke situatie waarin deze feiten zich hebben voorgedaan en met zijn gezinsleven.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn wijst de Raad erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten deze richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk

is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoeker toont niet aan dat voornoemde bepalingen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Hij kan de schending ervan niet dienstig inroepen.

2.8. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn. Het begrip “*ernstige bedreiging voor de openbare orde of nationale veiligheid*” wordt niet gedefinieerd in de Terugkeerrichtlijn, noch in de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat het voor de interpretatie van het begrip “*bedreiging voor de openbare orde*” nuttig is per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. en I.O. van 11 juni 2015, C-554/13, waarin het Hof het begrip “*gevaar voor de openbare orde*” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. De verwerende partij verzet zich in haar nota niet tegen zulke interpretatie. Vast staat dat uit verschillende arresten van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof de begrippen ‘openbare orde’ en ‘openbare veiligheid’ op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie o.a. HvJ 10 februari 2000, C340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z. Zh. en I.O. en HvJ 15 februari 2016, C601/15 J.N. (grote kamer)).

Voor zover van belang, kan uit het arrest Z.Zh. en I.O. worden afgeleid dat de verwerende partij per geval het gevaar voor de openbare orde moet beoordelen om na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan.

Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch “*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten.

In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat*” (overweging 6), *dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men “het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

2.9. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling die verzoeker op 16 maart 2016 heeft opgelopen wegens poging tot doodslag en de opgelegde gevangenisstraf van 4 jaar. De verwerende

partij herneemt uit het vonnis, dat zich bevindt in het administratief dossier, volgende bewoordingen: dat de feiten *“zeer ernstig [zijn] en getuigen van een agressieve ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. De feiten zijn zeer traumatiserend voor het slachtoffer en hadden een fatale afloop kunnen hebben.”*

In dit vonnis stelde de strafrechter tevens vast: *“De intentie tot doden blijkt (...) afdoende uit de aard van de verwonding en de plaats van de verwonding. Door te richten naar de hals van het slachtoffer en aldaar een grote snijwonde toe te brengen, heeft beklaagde het slachtoffer in potentieel levensgevaar gebracht.”* Verder achtte de strafrechter de verklaringen van verzoeker omtrent de omstandigheden waarin de feiten zich hebben voorgedaan weinig geloofwaardig aangezien uit de verklaring van zijn vriend blijkt dat het verzoeker was die de strijd aanging met het slachtoffer.

Uit lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt aldus dat de verwerende partij op kenbare wijze een onderzoek heeft gevoerd naar het gedrag van verzoeker waarbij rekening werd gehouden met de aard en ernst van de feiten, de omstandigheden waarin deze feiten zich hebben voorgedaan en de veroorzaakte schade. Er kan in casu niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de veroordeling van 2016 betrekking heeft op zeer ernstige feiten, zoals de verwerende partij terecht stelt. De aard en ernst van de feiten blijkt voorts uit de kwalificatie ‘poging tot doodslag’ en de strafmaat, 4 jaar gevangenisstraf.

De verwerende partij besluit uit dit alles dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het actueel karakter van de bedreiging een overweging heeft gemaakt.

In dit kader merkt de Raad op dat de gedragingen van verzoeker dermate laakbaar zijn en getuigen van een niet te ontkennen agressieve ingesteldheid alsook van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer, dat op basis van de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan worden aangenomen dat verzoeker ook in de toekomst door zijn gedrag kan worden aanzien als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Het argument dat niet wordt verwezen naar de datum waarop de gepleegde feiten zich hebben afgespeeld of het argument dat geen rekening werd gehouden met het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten of met het gebrek aan recidive of nieuwe incidenten, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Bovendien beperkt verzoeker zich grotendeels tot een louter theoretisch betoog zonder concrete elementen aan te brengen met betrekking tot zijn gedrag, onder meer sinds het plegen van de feiten, waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds op 27 september 2015 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis waar hij vastgehouden bleef tot 28 mei 2019, datum van repatriëring. Een vervroegde invrijheidstelling wegens goed gedrag blijkt niet.

De Raad meent dan ook dat, gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het zeer ernstig karakter ervan, de verwerende partij in redelijkheid kon besluiten dat verzoeker niet heeft getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld heeft de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden met de familieleden van verzoeker in België en Nederland en hierover uitgebreid gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder heeft de verwerende partij kennis genomen van verzoekers relatie met mevrouw C.B. die in België verblijft en het feit dat zij samen een kind hebben. Zij heeft dit element afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoeker stelt nu dat er positieve wendingen waren in zijn leven, dat mevrouw C.B. regelmatig en langdurig geldbedragen aan hem heeft overgemaakt terwijl hij in de gevangenis zat en dat er stappen zijn ondernomen om over te gaan tot de erkenning van het kind als zoon van verzoeker. Hij verwijst naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en blijkt uit het administratief dossier, werd verzoeker tot tweemaal, en zelfs driemaal, toe uitgenodigd om te worden gehoord maar heeft hij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt inzake zijn relatie en kind uiteen te zetten. De verwerende partij heeft zich vervolgens, bij gebrek aan enige verklaring van verzoeker in het kader van zijn hoorrecht, gebaseerd op de elementen zoals deze blijken uit het administratief dossier.

Verzoeker kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de thans door hem opgesomde persoonlijke omstandigheden en stukken. Het kwam hem toe deze omstandigheden, naar aanleiding van de vragenlijst, kenbaar te maken aan verweerder, quod non in

casu. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog hoe dan geen afbreuk doet aan volgende overwegingen in de bestreden beslissing in het kader van een belangenafweging: *“Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, benadrukt de Raad dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). (...) Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België en in Nederland een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn vrouw en zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als zijn partner en zijn vrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. (...) Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland, § 54). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). (...) Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”*

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het standpunt inneemt dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat een inreisverbod van 10 jaar, gelet op alle voorgaande elementen, het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde, in casu proportioneel is.

Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins overtuigen waar hij meent dat er omtrent de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde en het bepalen van een duurtijd van 10 jaar wat betreft het inreisverbod, geen voldoende individueel onderzoek werd gevoerd of het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidbeginsel en de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: “De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet stelt: “De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. Artikel 74/11, § 1, van de

vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: "2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt bovendien dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

2. Verzoeker had dan ook verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Op 12 oktober 2018 verkreeg verzoeker het bezoek van een "migratiebegeleider". Verzoeker wou dit eerst kunnen bespreken met zijn toenmalige raadsman. Verzoeker was immers niet bekend met de procedure en de gevolgen van zijn antwoorden (of de gevolgen van het niet-geven van een antwoord). Verzoeker zou verder worden ingelicht over het invullen van een schriftelijke vragenlijst. Verzoeker zou hierdoor schriftelijk worden gehoord.

Op 2 mei 2019 verkreeg verzoeker een vragenlijst doorgestuurd. Door verzoeker werd deze lijst ingevuld en overgemaakt aan de griffie op 6 mei 2019. Door de staking in de gevangenissen werd het formulier pas verschillende dagen later overgemaakt aan de verwerende partij, buiten de wil om van verzoeker (zie: <https://www.tijd.be/politiek-economie/belgie/federaal/gevangenissen-staken-tegen-personeelstekort/10124297.html>, stuk 10).

Reeds op 10 mei 2019 werd echter de bestreden beslissing genomen.

De gegunde tijd aan verzoeker om de vragenlijst in te vullen is hierdoor bijzonder kort. De gemachtigde heeft bovendien geen rekening gehouden met de staking in de gevangenissen, waardoor de vragenlijst pas later kon worden overgemaakt. De staking staat buiten de wil om van verzoeker.

Verzoeker werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

3. Verzoeker had zijn persoonlijke situatie kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit geldt in het bijzonder voor het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Suriname (stuk 3). Verzoeker is getrouwd met mevrouw [B.N.H.] te Suriname op 15 april 2011. Beide partners zijn uit het echt gescheiden op 5 juli 2017 te Amsterdam (Nederland) – stuk 4.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [C.B.], geboren op 13 oktober 1981 en hebbende de nationaliteit van Nederland (stuk 5). Beide partners hebben samen een zoon: [J.B.], geboren op 19

oktober 2018 te Merksem (stuk 6). Mevrouw [C.B.] komt regelmatig op bezoek bij verzoeker. Zij stuurt reeds regelmatig en langdurig (over verschillende jaren heen) geldbedragen aan verzoeker voor kleine aankopen in de gevangenis (stuk 9).

Beide partners hebben de nodige stappen gezet om de erkenning van [J.] in orde te brengen. Een medewerker van het CAW contacteerde de gemeente voor de erkenning in november en december 2018 (stuk 7). Omdat de nodige documenten niet konden verkregen worden, werd door verzoeker een raadsman onder de arm genomen om een procedure tot erkenning op te starten (stuk 8).

Hiermee werd door de gemachtigde geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een inreisverbod met de zeer lange duurtijd van tien jaar een ander wending had kunnen kennen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoeker niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De gemachtigde schendt hiermee tevens artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

4. Verzoeker merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een “vriendin in België” heeft en dat zij beiden “een kind” hebben. De gemachtigde geeft dit zeer algemeen weer, zonder de concrete omstandigheden in rekening te brengen (zoals hierboven weergegeven).

Verzoeker moet opmerken dat de gemachtigde stelt dat verzoeker niet zou aantonen “dat hij enkel in België en in Nederland een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst”.

De gemachtigde miskent hiermee de feitelijke situatie.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevrouw [C.B.], geboren op 13 oktober 1981 en hebbende de nationaliteit van Nederland (stuk 5). Mevrouw [B.] heeft niet de nationaliteit van Suriname. Zij werd hier ook niet geboren, maar wel in Freetown (Sierra Leone). Hun (culturele) achtergrond is dus zeer verschillend. Dit vormen, bijgevolg, ernstige hinderpalen om een privé- en gezinsleven te ontwikkelen in Suriname. Dit geldt des te meer omdat van mevrouw [C.B.] wordt verlangd dat zij haar leven in België en Nederland zou achterlaten om te verhuizen naar Suriname, een land waarmee zijzelf geen enkele binding heeft.

Het komt aan de gemachtigde toe om hiermee rekening te houden, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing. Dit wijst temeer om de algemene manier waarmee de gemachtigde het privé- en gezinsleven van verzoeker heeft beoordeeld, door te verwijzen dat verzoeker “een vriendin in België” heeft en dat zij beiden “een kind” hebben.

Verzoeker benadrukt des te meer wat de impact is van de bestreden beslissing. Hij wordt immers de mogelijkheid ontnomen om gedurende tien jaar België en de ander lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te betreden. De duurtijd van het inreisverbod is zeer lang en heeft een zeer zware impact op zijn privé- en gezinsleven (zoals hierboven uiteengezet). Het komt de gemachtigde dan ook toe om op zeer precieze wijze de concrete situatie in aanmerking te nemen, hetgeen niet is gebeurd.

De bestreden beslissing heeft bovendien als gevolg dat het zoontje van verzoeker, [J.], zonder zijn vader zal moeten opgroeien aangezien de duurtijd van het inreisverbod werd vastgelegd op tien jaar. Met deze impact op het minderjarig kind werd evenmin rekening gehouden door de gemachtigde. De

belangen van de minderjarige dienen nochtans de primaire overweging te vormen, zoals ook aangegeven in de rechtspraak van het EHRM.

5. Gelet op deze elementen, wijst verzoeker op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging, evenals artikel 8 EVRM en artikel 74/11 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.11. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet gehoord werd alvorens het treffen van de bestreden beslissing.

Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker reeds een eerste keer op 28 november 2016 weigerde om de vragenlijst "*recht om gehoord te worden*" in te vullen.

Op 12 oktober 2018 begon verzoeker de vragenlijst "*recht om gehoord te worden*" in te vullen samen met een migratiebegeleider maar onderbrak hij dit na de eerste bladzijde en zei dat hij dit eerst met zijn advocaat wilde bespreken. Uit het administratief dossier blijkt dat de migratiebegeleider toch nog trachtte verzoeker te interviewen maar dat verzoeker geen informatie wilde geven over zijn familieleden en verdere medewerking weigerde. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker, nadat hij alles zou bespreken met zijn advocaat, nog contact heeft opgenomen met de verwerende partij om de vragenlijst verder in te vullen. Evenmin toont verzoeker dit aan in zijn verzoekschrift.

Uit het administratief dossier blijkt ten slotte dat verzoeker op 2 mei 2019 in het bezit werd gesteld van een nieuwe vragenlijst hoorrecht maar dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing nog geen ingevulde versie van het document mocht ontvangen.

Verzoeker stelt nu dat hij de vragenlijst heeft ingevuld en deze aan de griffie heeft overgemaakt op 6 mei 2019. Het formulier zou pas verschillende dagen later zijn overgemaakt aan de verwerende partij omwille van een staking in de gevangenis en dit buiten de wil van verzoeker om. Hij voegt een weblink toe naar een artikel van De Tijd over deze staking.

De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat uit deze weblink enkel blijkt dat er werd gestaakt van 6 mei 2019 om 22 uur tot 8 mei 2019 tot 22 uur. Er was dus geen sprake van een staking toen de vragenlijst op 2 mei 2019 werd overhandigd. Verder was de staking reeds beëindigd voor de bestreden beslissing op 10 mei werd genomen. Verzoeker had dus ruim de tijd om het ingevulde formulier af te geven voordat de staking begon, en ook na de staking was er nog de mogelijkheid om het formulier te bezorgen aan de verwerende partij voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker überhaupt deze vragenlijst zou hebben ingevuld en afgegeven, noch blijkt dat deze vragenlijst niet zou zijn overgemaakt door de gevangenis. Verzoeker voegt geen stukken toe aan zijn verzoekschrift die zijn beweringen hierover staven.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig stellen dat de gegunde tijd om de vragenlijst bijzonder kort was, des te meer daar verzoeker in het verleden al ruimschoots twee mogelijkheden kreeg om deze te beantwoorden.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, herhaalt de Raad dat verzoeker drie daadwerkelijke mogelijkheden heeft gehad om zijn standpunt inzake het inreisverbod op nuttige wijze kenbaar te maken en voor zijn belangen op te komen.

In casu staat vast dat verzoeker zelf driemaal heeft verzaakt aan zijn hoorrecht en dat dit enkel hemzelf ten kwade kan worden geduid. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, blijkt duidelijk dat wanneer een derdelander de mogelijkheid wordt geboden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken, hij zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen en de bevoegde nationale autoriteit alle relevante informatie moet verstrekken over zijn persoonlijke situatie en zijn familie- en gezinssituatie, en met name informatie die er een rechtvaardiging voor kan vormen dat er geen inreisverbod wordt opgelegd (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boujlida, par. 50)

Verzoekers eigen onzorgvuldig handelen en gebrek aan coöperatieve houding kunnen niet a posteriori in het kader van deze annulatieprocedure worden hersteld.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

2.12. Verzoeker verwijst naar zijn ex-vrouw in Nederland en zijn duurzame relatie met mevrouw C.B, die in België verblijft en het feit dat zij samen een kind hebben.

Zoals hierboven reeds herhaaldelijk werd vastgesteld heeft de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden met de familieleden van verzoeker in België en Nederland en hierover uitgebreid gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij heeft deze elementen afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en hierover uitgebreid gemotiveerd in het kader van een belangenafweging. Verzoeker stelt nu dat er concrete en ernstige hinderpalen zijn om een privé- en gezinsleven te ontwikkelen in Suriname. Hij verwijt de verwerende partij de concrete omstandigheden niet in rekening te hebben gebracht en evenmin op zeer precieze wijze de concrete situatie in aanmerking te hebben genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker tot driemaal toe werd uitgenodigd om te worden gehoord maar dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt inzake zijn relatie en kind uiteen te zetten. De verwerende partij heeft zich vervolgens, bij gebrek aan enige verklaring van verzoeker in het kader van zijn hoorrecht, gebaseerd op elementen en specifieke omstandigheden zoals deze blijken uit het administratief dossier. De verwerende partij heeft aldus zorgvuldig gehandeld door verzoeker tot driemaal uit te nodigen in het kader van het hoorrecht en, bij gebrek aan samenwerking, zich vervolgens te baseren op de elementen van het administratief dossier.

Waar verzoeker nu stelt dat mevrouw C.B. hem regelmatig en langdurig geldbedragen heeft overgemaakt terwijl hij in de gevangenis zat, dat er stappen zijn ondernomen om over te gaan tot de erkenning van het kind als zoon van verzoeker, dat er concrete en ernstige hinderpalen zijn om het privé- en gezinsleven in Suriname verder te zetten en stukken voegt aan zijn verzoekschrift, betreffen dit elementen waarvan verzoeker de verwerende partij bezwaarlijk kan verwijten geen rekening mee te hebben gehouden. Het kwam hem toe deze omstandigheden, naar aanleiding van de vragenlijst, kenbaar te maken aan verweerder, quod non in casu. Verder toont verzoeker niet aan dat dit elementen betreffen waarvan de verwerende partij op basis van het administratief dossier kennis had moeten hebben.

Verzoeker kan niet a posteriori zijn gebrek aan coöperatieve houding goed maken. Daarnaast wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, zo niet overschrijdt de Raad zijn bevoegdheid. Dit betekent derhalve dat de stukken en elementen waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt of voorgelegd. Dit is per definitie niet het geval met stukken en elementen die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Het voorgaande geldt des te meer wanneer verzoeker tot driemaal toe de mogelijkheid had om zijn standpunt inzake de impact van het inreisverbod op zijn privé- en gezinsleven naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken en een schending van het hoorrecht niet blijkt.

Verzoeker toont verder niet aan dat de concrete belangenafweging die in het kader van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd gemaakt, en dit op basis van de elementen in het administratief dossier, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

Ten slotte wijst de Raad nog op wat in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 10 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”*

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES